

סמרי פנינו

לא, אין זה מחזה נעים, אין זה מראה פחות מלבב. מראה פחות מלבב. מישטר זקן ומתנוון פושט את כל אינטלותיו, בזו אחר זו. שיבי עת צעיפיו הרעיוניים נושרים ממינו. והריהו נישאר במערומיו, בכל כיעורו הדוחה.

זוהי הצגה של סטריפטיז. אך זו העומדת על הבמה, לעיני הציבור ולעיני העולם כולו, אינה כוכבת צעירה, מושכת ומרתקת. דומה היא יותר לנפקית מזדקנת, עלובה ומעוררת רחמים. כל מי ששרד בו זיק של תחושה אסתטית, גובר בו הרצון להכנות את הראש הצידה, למען לא יעלה בו הקבס. **אולם אסור לנו להמנות את ה"ראש" הייבים אנו להסתכל ולר"אות. כי המישטר המגלה את ערווי תנו שלנו.**

הראשון שלו. הוא מורכב מחמש מלים בלבד: **"כל יהודי זכאי לעלות ארצה"**.

הדגש הוא על המלה הראשונה: כל יהודי. די, הדגש הוא על הפרט: לא "כל היהודים", אלא "כל יהודי".

המדובר אינו ביהודים סימפאטיים, ביהודים רצויים, שכל מדינה רוצה בהם. אילו רצה אלברט איינשטיין לעלות לישראל, לא היה זקוק ל"חוקי השבות". לחוק כזה זקוק רק יהודי שאינו רצוי.

כבר אמר יעקוב שמשון ספירא, בחתרת דעתו המזהירה על הסגרת סובלן: אין שום צורך בערובות חוקיות למען אנשים אשר דעת הממשלה נוחה מהם. הבטחת חופש הביטוי בחוקה של ארצות נאורות לא באה למען אנשים המבטאים דעות הנותות

שת סובלן, והכריחה אותנו להתעמק קצת יותר בניסוחו המדויק של חוק זה.

ואז נתברר כי חוקי השבות הם קיים, כמוהו כמגילת העצמאות, הוא מיסמך של גניבת ההדעת. יסר דו כשקר. אין הוא אומר את אשר הוא מתיימר לומר.

כי אחרי הסעיף הראשון, מרהיב העין, ניסחו המנסחים הערמומיים סעיף שני, העושה פלסתר את הסעיף הראשון, לאמור: "העליה תהיה על פי אשרת-עולה. אשרת-עולה תינתן לכל יהודי שהביע רצונו להשתקע בישראל, חוץ אם נוכח שריהעליה (כיום: שריהפניס) שהמבקש (1) פועל נגד העם היהודי, או (2) עלול לסכן את בריאות או בטחון המדינה."

וכעבור ארבע שנים הוסיף המחוקק ה"ערמומי תנאי שלישי: או (3) בעל עבר פלילי, העלול לסכן את שלום הציבור."

באשר הוא יהודי. אולם — וכאן קבור הכלב: זכות זו... כרוכה בחובה: לא לנצל חוק השבות למטרה העלולה להזיק לקיבוץ גלויות.

ומה זה קיבוץ גלויות? כמוכן? כסף.

קיבוץ גלויות... אינו אפשרי בלי הש"תתפות יהודי חו"ל בפיתוח הארץ המאפשרת (את) קליטת העולים."

במלים פשוטות יותר: כל יהודי זכאי לעלות ארצה, על פי חוק השבות, בתנאי שהדבר לא ירגיז את התורמים של המגבית היהודית המאוחדת בברוקלין ובברוני קס.

וראשהממשלה, ברוב איכותו, טורח אף להסביר לנו את הדבר בפרוטרוט: "אין ממשלה או לכנסת שום שליטה, ישירה או עקיפה, על יהודי התפוצות. השתתפותם בפיתוח המשק הישראלי וב"הכשרתו לקלוט המוני עולים היא פרי הכרה מוסרית יהודית, והכרה זו תתערער אם ישראל תיחפז למינקט של רמאים ונוכ"לים..."

הנה נאמר הדבר במפורש: אין אמת בחמש המלים "כל יהודי זכאי לעלות ארצה". המצב האמיתי תי הוא: "שום יהודי אינו זכאי לעלות ארצה — אלא אם כן אין הדבר מרגיז את יהודי התפוצות."

★ ★ ★

יהודי העולם יש, איפוא, זכות ויטו על עלייתו של כל יהודי. נשאלת השאלה: מי הם "יהודי התפוצות"?

מר בן-גוריון בחדאי אינו מתכוון ל"2,345,000 יהודי ברית-המועצות. לאלה (ול"ממשלתם) אין זכות-ויטו על העליה, כי אינם תורמים כסף. גם אין הכוונה ליהודי תוניס והונגריה, או לבני-ישראל בהודו.

רובט סובלן בלונדון: גם הצעיף האחרון נפל

★ ★ ★

יום הקמת המדינה חתמו עסקיני המפלגות על גליון-נייר שזכה לתואר המסואר "מגילת העצמאות".

מגילה זו — כך נאמר לנו — מגלמת את כל האידיאלים הרמים אשר למענם הוקמה המדינה. אלה עשרת הדיברות של ה"מישטר" — כל תוכנו הרעיוני, יעודו, עלית קיומו ושלטונו.

אכן — אידיאלים רמים. "פיתוח הארץ לטובת כל תושביה", "יסודות החירות, הצדק והשלום", "שחיון-זכויות חברתי ו"מדיני גמור", "בלי הבדל דת, גזע ומין", "חופש דת, מצפון, לשון, חינוך ותרבות", "לבני העם הערבי — אורחות מלאה ושחה", ועוד ועוד.

לא נתורר ונשחית מלים על מיסמך זה. כבר עשינו זאת די והותר. העובדות ידועות — יותר מדי ידועות.

מנסחי המגילה רובו חותמיה לא חלמו אפילו לרצף אחד לקיים את עקרונותיה. הם לא נתנו לה תוקף של חוקה. כל כוונתם הייתה לגנוב את דעת הגויים ולספק חומר-גלם למכונות-התעמולה.

מגילת-העצמאות הפכה קישוט לקירות משרדים אשר פעולתם היומיומית מפרה את עקרונותיה השכם והערב. מבחינה משפטית, אין היא שחה את הנייר והדין שבוכו להדפסתה. עוררין דין ממים, שיריבי עוז בלבד אף להזכיר את המגילה בבית-המשפט הגבוה לצדק, מסתכן בקבלת גניפה חמורה מפי כבוד הנשיא.

מגילת העצמאות היא המגילה הננוזה האחרונה בתולדות ישראל.

מדינה אין חוקה. אין ערובה לשום חרות אזרחית. הכל מותר לממשלה ולצבא-הרובטים שלה בכנסת, המחוייבים — על פי חוק! — להצביע בעד כל הצעותיה.

דמוקרטיה, חרות, שוויון, אחווה — כל הצעיפים האלה נשרו מוזמן. לא נשאר אלא הצעיף האחר, האחרון: קיבוץ גלויות. חוק ה"שבות".

זוהי עלית-הקיום האחרונה של המישטר. למענה — כך טוענים דובריו — הוא קיים. אם גם חוקי-השבות יתגלה כקליפה ריקה, כהסוואה צינית — מה יישאר למישטר זה? איזה תוכן? איזה יעוד? איזו זכות-קיום?

זוהי החשיבות האמיתית, העמוקה ביותר, של פרשת סובלן, מעבר לכל הבעייות האישיות ו"האנשיות הכרוכות בה. היא מהי וזה את המיבחן העיקרי, העליון — האם קיים חוקי-השבות?

★ ★ ★

מעטים החוקים בעולם המצטיינים בקיצור עילאי כמו חוקי-השבות. המורכב ממה פסוקים בלבד. ומעטים הסעיפים שיש בהם הוד מעורר-יראה כמו הסעיף

כלומר: שריהפניב, על פי שיקול-לד החופשי והשרירותי, זכאי להח"ליט אם פלוני הנו "בעל עבר פלילי", או "עלול לסכן את כפי"חון המדינה", או "עלול לסכן את שלום הציבור".

פעם אמר ראש-עירייה אנטישמי בחינה: "אני מחליט מיהו יהודי ומי לא". כיום נוצר מצב חוקי המתיר לממשלה — ול"ממשלה בלבד! — להחליט מיהו יהודי הזכאי לעלות ארצה. לבית-המשפט אין, שנועשה, שום סמכות בנידון, ומסופקני אם ימצא ארפעם שופט שיטען כי החוק מסמך אותו להתערב בשיקול השר.

הנה כי כן — מה זה חוקי-הש"בות? איזה ערך יש לו? איזו תוכן מוסרי? מהו — זולת פיסת נייר הלועגת לרש?

★ ★ ★

מר דויד בן-גוריון הרגיש, בערמור מיותו, הרגילה, שהנה מתגלה לציבור תהום רעיונית. על כן הוא מיהר לכסות אותה בכמה גליונות של נייר-עתון. השי"בוע פירסם, מעל עמודי דבר, מאמר ארוך, שנועד להטילא טלאי על קרעי החוק ולמ"צוא צידוק מוסרי למעשה-הגבלה של הסגרת סובלן.

תחילה משלם ראשהממשלה מס'שפתיים לעקרון שהופר עליו זה עתה: "אין (ישראל) מדינה יהודית רק באשר היהודים הם רוב תושביה. זוהי מדינה יהודית ליהודים באשר הם. לכל יהודי הרוצה בה, וזהו מובנו של חוקי-השבות. שלא המדינה מקנה ליהודי חוץ-לארץ זכות ל"התיישב במדינה, אלא זכות זו טבועה בו

לרוב, והרציות לממשלה. שהרי אלה אינם זקוקים כלל לערובות. היא באה למען דעות המרגיות את הרוב, השנואות על הממש"לה, הנראות בעיני דעת-הקהל כדברי בגידה. הוא הדין לגבי חוקי-השבות. אין צורך בחוק כזה כדי לאפשר עלייה המונית ל"ארץ — כי כל הזרמים בישראל, מן הפאר-שיסטים ועד אנשי הפעולה השמית (אולי להוציא את מק"י ונטורייקראת) דוגלים בעליה המונית.

החוק — אם אמנם יש לו תוכן כלשהו — דרוש רק לאותם אשר הממשלה אינה רוצה בהם, העלוי לים לגרום צרות פוליטיות או בעייות ציבוריות.

★ ★ ★

גם החוגים שהתנגדו — ועודם מתנגדים — לחוקי-השבות, מודים שיש בו שלמות פנימית, השקפת-עולם ומוסר ש"כולם מיקשה אחת.

כי זה תוכנו האמיתי של החוק (ושוב: אם בכלל יש לו תוכן): שכל יהודי בעולם הוא אורח-בכוח במדינה, שמדינה זו שייכת לכל יהודי ויהודי בעולם.

מישהו — דומני שהיה זה זאב עזיר טינסקי — אמר שלא תקום מדינה עברית עד אשר יהיו לנו גנבים עבריים ויצאניות עבריות. התפיסה, היסודית של חוקי-השבות מרחיקה לכת.

תוכנה האמיתי הוא: כל גנב יהודי בעולם זכאי לשבת בביתו פוחר ישראל, כל מצורע יהודי בעולם זכאי לשכב בבית-החולים ישראלי.

כך, על כל פנים, סברנו. עד שכאה פרי